

[Justitsministeren.]

den Tid for dem, der har faaet 3 Aar, og saa altsaa afvikles i Løbet af Sommeren.

I Dag, kan jeg oplyse, er saa godt som alle med Fængsel indtil 2 Aar prøveløsladt, og omkring Februar vil de, som har 2½ Aars Fængsel, ogsaa blive prøveløsladt. Naar det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard derhos siger, at der ikke er den allerfjerneste statslige Interesse i at lade nogle Smaakaarsfolk sidde i Fængsel i Aarevis, er jeg ganske enig med det ærede Medlem, men det er der altsaa heller ikke Tale om her. Jeg vil gerne tilføje, at hvis jeg havde faaet mit Forslag gennemført om Straf i formildende Tilfælde ned til et halvt Aar — det var jo det, jeg foreslog, men Straffen blev kun sat ned til 1 Aar —, med Minimumsstraf i Almindelighed til 1 Aar — det var det, jeg foreslog, den blev kun nedsat til 2 Aar — og med Straffrihed for en Række Smaasyndere som Brandmænd o. lign., saa vilde en Del af disse Smaasyndere jo være kommet hurtigere ud, og nogle af dem vilde slet ikke være blevet straffet. At det ikke skete, kan jeg ikke bebrejde det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, idet det ærede Medlem ydede mig al den Støtte dertil, som det overhovedet var muligt, men det var jo ikke muligt for hverken hans eller mit Parti at faa dette gennemført.

Saa kommer jeg til de mere almindelige Bemærkninger angaaende Udrensningen. Jeg synes, al den Tale i Dag om, at der maaske kan være et eller andet at fortryde med Hensyn til Lovgivningen af 1945, bør opføre. Jeg har sagt det gentagne Gange, at den Lovgivning, vi gennemførte i 1945, kunde efter min Mening ikke blive, som vi ønskede det, fordi den blev skabt i en særlig Situation, hvor det var nødvendigt at handle hurtigt, hvis vi vilde undgaa visse Foreteelser, og hvor det var vanskeligt at handle helt rigtigt, fordi man slet ikke kendte til Bunds Arten af de Forseelser, der skulde straffes. Derfor var det saa rimeligt, at man fra Rigsdagens Side efter nogen Tids Forløb maatte finde Grund til at rette, hvad Erfaringen i Efteraarets Løb havde vist burde rettes. Men den Hovedpine, som man saaledes kunde have, og med god Undskyldning i Forholdene, som de forelaa ved Vedtagelsen af Loven af Juni 1945, kan man ikke

paaberaabe sig i Dag. Fra 1. Februar til 30. Juni 1946 havde Rigsdagen nemlig Adgang til at rette Aarsagen til denne Hovedpine, og Rigsdagen gjorde det ogsaa paa adskillige Omraader. Jeg omtalte før, at man gjorde det ikke i den Udstrækning, jeg ønskede, men det skal jeg ikke bebrejde dem, der ikke mente at kunne gaa saa langt; de maatte selvfølgelig handle, som de ansaa det for rigtigt. Men paa den anden Side kan det ikke nytte og er ikke logisk, hvis de af Rigsdagens Medlemmer, som ikke mente at kunne gaa saa vidt i Sommeren 1946, som jeg ønskede, i Henseende til Mildnelse af Straffe for de mindre Forseelser, i Dag gør sig til Talsmænd for, at vi straffer de mindre Forseelser for tungt; thi hvis de mener det, burde de have tænkt over det i Sommer, da der var Tid til at rette dette Forhold. Man kan fra Rigsdagens Side, som jeg sagde før, efter min Mening ikke i Dag paaberaabe sig den Undskyldning, at Lovgivningen af Juni 1945 var forkert, for der har været Lejlighed til at rette den i 1946.

Dette gælder ogsaa de sønderjyske Frontkæmpere. Hvis man havde fulgt mit Forslag, vilde disse i Dag sandsynligvis have faaet et halvt Aar, nu faar de 1 Aar. Paa den anden Side finder jeg det fuldstændig rimeligt, at man straffer disse Frontkæmpere. De har som danske Statsborgere meldt sig til Krigstjeneste hos en Nation, som — hvad enten man vil sige, vi var i Krig med denne Nation eller ej — i hvert Fald efter den 9. April var eet eneste for den danske Nation, nemlig vor ubetingede Fjende. De har meldt sig, og man siger som Undskyldning for, at de har gjort det, at de følte en Tilknytning til den anden Stat, som de ikke var Statsborgere i. Nuvel, det kan man sige er en Undskyldning for deres Adfærd, og man kan oven i Købet gaa saa vidt at sige, at det er moralsk forsvarligt, at de har handlet saaledes, men deraf følger ikke, at det statsretligt er rigtigt, at de har gjort det. Samtidig med at man siger: Vi forstaar, at I har gjort det — maa man ogsaa fra Statens Side have Lov at sige: Statsretligt er det forkert, at I som danske Statsborgere har meldt jer til Krigstjeneste hos det Land, der er vor Fjende, og derfor maa vi markere dette ved at give jer en vis Straf; men vi er saa humane, at vi kun giver jer en ganske ubetydelig Straf, nemlig 1